

— Е, едни дебели, кърпени. Не струватъ. Задъ възглавницата сж.

— Ахъ мари, Божее! Баба му отколе за тия кълцуни земята обръща, а той ги скриль синецътъ. За ржжавици ли, бре? Като стана че...

Гочо Картофчето захълца жално до печката. Бате му го изгледа:

— Хичъ не ми се гурли, ами казвай качулката! Тръбва да е моята.

— Аха, твоята. Азъ си я намърихъ. Една малко пробита отгоре.

— Тя е! Моята! Откакъ заприказваха за Коледа я дира. Скоро!

— Бе ти да не си грабналъ отъ дръвника и навоитъ на баща си? Ти си. Азъ рекохъ, че куче ги е завлѣкло, докато съхнатъ. Като стана, детенце, само пѣргави коледари ще стане! Съ баща ти очитъ щѣхме да си извадимъ за тия навои, а ти мълчишь, бре? А?

Гочо се обърка съвсемъ. Гледай ти какво излѣзе. Отгдето знае той, че се каратъ за навоитъ? Следъ коледуването самъ щѣше да си върне всичко. Та нѣма да изяде качулката или калцунитъ?

Другитъ не мислѣха така. Струпаха се и го накараха самъ да пренесе цѣлия си складъ.

Всѣки си грабна своето и на малкия коледаръ останаха само едни стари, голѣми царвули, които никой не позна.

Тая Бѣдна вечеръ започна безъ радостъ. Картофчето не

погледна нито паничката съ меда, нито парѣта въ питката.

Татко му го закача, закача, па отсѣче:

— Е, стига! Като не те приби-